

Η ερίτιμος παρέα στον καφέ της

Πλησιάζει δώδεκα το μεσημέρι και ο συνδικαλιστής μας φτάνει βασιτώντας στην αγκαλιά του μπόλικο χαρτιά, που ακουμπάει μέσα σε βλαστήμιες στο τραπεζάκι της καφετέριας. Το μαγαζί έχει βγάλει τραπεζάκια δίπλα στη θάλασσα εδώ και μέρες. Ο καιρός φόρεσε για τα καλά την ανοιξιάτικη φορεσιά του.

Λίγα λεπτά αργότερα φτάνει και το γνωστό σε όλους μεζεδάκι του. Ακόμα και οι πέτρες ξέρουν ότι ο συνδικαλιστής μας πίνει τα τσιπουράκια σαν αγιασμό με τον απαραίτητο μεζέ από ψαρικά. Δεν χρειάζεται καν να μπει στον κόπο να παραγγείλει. Μάλιστα, σε κανένα δεκάλεπτο θα έρθει παγωμένο και το επόμενο караφάκι τσίπουρου. Υπήρξε μέρα που είχε πει δώδεκα μπουκαλάκια. Και το ωραίο ήταν ότι μετά σηκώθηκε να πάει στο σπίτι του χωρίς ούτε ένα ζιγκ-ζαγκ· αλφαδιασμένος πήγε ως εκεί. Απίθανο ποτήρι!

Απλωσε τη χαρτούρα του, άρχισε να γράφει, να σβήνει, να παίρνει τηλέφωνα, με κάποιους να τσαντίζεται, και κάποιους άλλους να τους βρίζει.

«Αυτό που σου λέω, διώξατε έναν εργάτη που δεν σας είχε κάνει ποτέ τίποτα, απλά γιατί πήρε μέρος στις εκλογές».

«...»

«Πώς όχι! σε μένα δεν μπορείς να λες παραμύθια».

«...»

«Καλά, τώρα σε πίστεψα. Αυτός ο λόγος είναι ο επίσημος, για το γραφείο εργασίας. Ο πραγματικός είναι ότι συνδικαλίστηκε στο σωματείο που εσύ δεν ελέγχεις».

Εκείνη την ώρα, φτάνει και η Μαρία με τρεις σακούλες από το super market, αγκομαχώντας. Τις ακουμπάει κάτω, και πριν κάτσει, από μακριά κουνάει τα χέρια της κάνοντας νόημα στο γκαρσόνι που στεκόταν στην είσοδο του καταστήματος· ξέρει αυτός, το φραπεδάκι της θέλει. Τα τραπεζάκια της παραλίας τα χώριζε από το κατάστημα ένας δρόμος δύο με τρία μέτρα φάρδος. Σε όλα ο μαγαζάτορας είχε στήσει μεγάλες ομπρέλες. Οι καρέκλες ήταν αυτές οι ξύλινες του σκηνοθέτη με κίτρινο τεντόπανο και ένα μαλακό μαξιλάρι.

Η Μαρία έβγαλε τα μεγάλα γυαλιά ηλίου και κάθισε. Τα ξανθά μαλλιά της όμορφα και πλούσια σκέπαζαν ένα τέλεια μακιγιαρισμένο πρόσωπο, έλαμπε από ζωντάνια. Φορούσε μια πουκαμίσα με τολμηρό ντεκολτέ και ένα φουστάνι που αναδείκνυε τα υπέροχα πόδια της. Στα σαράντα της έδειχνε υπέροχη ακόμα.

Ο συνδικαλιστής δίνει ακόμα τη μάχη του με τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό· μόλις τη βλέπει από πάνω του, σουφρώνει τα χείλη του σε ένδειξη επιδοκιμασίας και μαζεύει λίγο τα χαρτιά του προς το μέρος του, δείχνοντάς της την πολυθρόνα για να κάτσει. Α, όλα κι' όλα, μπορεί να είναι αγροίκος με αυτόν που βρίζεται στο τηλέφωνο, αλλά στις γυναίκες ιπότης ο συνδικαλιστής. Δεν είχε καμία δυσκολία να δίνει αγώνες για την εργατιά και να θαυμάζει ταυτόχρονα την κορμοστασιά της.

Όση ώρα μιλάει με τον άλλον, έκανε με τα χείλια μορφασμούς επιδοκιμασίας, κλείνοντάς της ματάκι, τότε κοιτώντας τα πόδια της, τότε τα μάτια του τα κάρφωνε χυδαία μέσα στο μπούστο της και τότε στο κορμί της. Αλλού είχε τον νου του ο αφιλότιμος.

«Αχ, βρε λιγούρη», του ψιθύρισε, κουνώντας το κεφάλι της πέρα-δώθε.

«Δεν ξέρω τι θα κάνεις, αλλά αύριο ο εργάτης που απέλυσες θα έρθει κανονικά στη δουλειά, αν θες να μη σου σαπίσουν τα φορτία ντομάτας που έχεις στα ψυγεία σου».

«...»

«Όχι, ρε φίλε, δεν θα απολύσεις άλλον, για να πάρεις αυτόν πίσω. Δεν είναι οι άνθρωποι ζάρια να τα παίζεις εσύ και ο κάθε ένας βιομήχανος».

«...»

«Εγώ ο ίδιος θα σου κλείσω τη μπάρα του εργοστασίου, αν επιμένεις στην αντεργατική σου πολιτική».

«...»

«Έλα τώρα να τελειώνουμε, πάρτον πίσω να κάνεις εσύ τη δουλειά σου και εγώ τη δική μου. Σε κλείνω τώρα γιατί έχω σύσκεψη».

«Άει στο διάολο κολοβιομήχανοι, που θα μας βγάλετε εσείς το λάδι» και πετάει με τσαντίλα το κινητό του πάνω στο τραπέζι.

«Κατάλαβες Μαράκι μου... και κερατάς και δαρμένος».

Η Μαρία τον κοιτά με εκείνο το ειρωνικό χαμόγελο το οποίο αξίζει σε τέτοια καθάρματα σαν τον συνδικαλιστή. Ο συνδικαλιστής σταματά να παραμιλάει, φοράει στο πρόσωπό του το γνώριμο χαμόγελο της ψευτογοητείας του, σκύβει λίγο και την κοιτάει στα μάτια... «μωρό μου», της λέει...

- Είσαι αισχρός, βρε άτιμε. Δουλεύεις όλο τον κόσμο. Την ίδια ώρα που υποτίθεται ότι σώζεις έναν απολυμένο εσύ το νου σου τον έχεις πάνω μου.

- Του χρόνου τα παρατάω, δεν πάει άλλο, κουράστηκα.

Της το είπε φανερά νευριασμένος, αλλά και αυτό στα αυτιά της Μαρίας ακούγεται σαν δήθεν. Κουνάει το κεφάλι της.. πόσες φορές δεν έχει ξανακούσει τα ίδια λόγια!

- Τι, δεν με πιστεύεις; Να, μα τον Θεό!

- Άσε τον Θεό στην ησυχία του, βρε θεομπαίχτη, σε μένα μιλάς, δεν μας ακούνε οι ψηφοφόροι σου.

- Μαράκι, πολύ κούκλα σήμερα, δείχνοντάς της ότι το θέμα του εργάτη μπορεί να περιμένει.

Η Μαρία προσπαθεί να γυρίσει πάλι την κουβέντα στο εργατικό και όχι στο κορμί της.

- Με ποιόν τσακωνόσουνά πάλι;

- Μ' αυτόν τον αλήτη που το παίζει βιομήχανος ντοματοπολτού. Τις παίρνει τσάμπα από τους παραγωγούς, τις πατάει να λιώσουν, τις βάζει σε κουτιά και κολλάει και μια τιμή πάνω τους, λες και είναι κόκκινο χαβιάρι. Πού πας ρε Καραμήτρο; είμαστε κι εμείς εδώ... που άμα θέλω, σε εξαφανίζω και εσένα και το ρημάδι σου μέσα σε ένα μήνα.

Μαλακώνει πάλι τον τόνο του, παίρνει το σαλιάρικο ύφος και το ξαναφέρνει στο πονηρό.

- Μαράκι μου, εμείς πότε θα τσακωθούμε πάνω στο κρεβάτι σου;

- Σιγά, ρε εργατόσκυλο, που θες να τσακωθείς και με μένα.

- Έλα, μωρή, γίνε πιο θηλυκό... αφού ξέρεις ότι πεθαίνω να παίξω μαζί σου.

- Αγόρι μου ήρθα να πιω καφέ, μη με πιλατεύεις. Το τηλέφωνό μου το ξέρεις, όποτε με χρειαστείς πάρε με να μιλήσουμε για δουλειές, τώρα είμαστε εδώ σαν φίλοι, να πιούμε κάτι, να κουβεντιάσουμε βρε αδελφέ... αν και δεν νομίζω ότι θα πάρεις τηλέφωνο. Έχεις βρει άλλο αποκούμπι, μαθαίνω. Εσύ βρίσκεις καλύτερες κοπελίτσες

από μένα. Αλλά σου μιλάω πολύ φιλικά τώρα και όχι σαν γυναίκα. Πρόσεχε κακομοίρη μου... μη αρπάξεις κανένα παράσημο από αυτές.

- Όχι, ρε συ, δεν κάνω τίποτα μ' αυτές. Σου ορκίζομαι, μόνο για μασάζ πάω.
- Έλα τώρααα! και μετά το μασάζ τι κάνεις; πώς ξεφουσκώνεις; Ξέρω ότι δεν είσαι λειψός στον αντρισμό. Ούτε παντρεμένος είσαι, ούτε σε έχω δει με κάποια γυναίκα... άρα; πώς;... στο λέω με το θάρρος της φιλίας μας, σε ξέρω τόσα χρόνια... κρίμα είναι, πρόσεχε!
- Ρε Μαρία, είσαι θησαυρός, με λίγες γυναίκες μπορώ να κουβεντιάσω τέτοια πράγματα άνετα, τέτοια γυναίκα θα ήθελα δίπλα μου, αλλά όσες έχω γνωρίσει, αδελφάκι μου, όλες είναι πουτάνες. Με συγχωρείς, όχι πουτάνες, δεν το είπα καλά... εννοώ... όλες ψάχνουν κάποιον μαλάκα να τον τυλίξουν.
- Δεν πειράζει, ρε συ, το ξέρω ότι και εγώ πουτάνα είμαι για σένα, δεν με πειράζει η λέξη, οι πράξεις με πειράζουν. Και το ξέρω ότι δεν το 'πες για να με προσβάλλεις, έτσι μιλάτε εσείς οι άντρες για όλες τις άλλες, εκτός της γυναίκας σας. Αχ! βρε κακομοίρη, η μεγαλύτερη πουτανιά είναι στο μυαλό, όχι στο σώμα. Δε βαριέσαι... εγώ τα λέω, εγώ τ' ακούω.

Κοιτάζοντας το ρολόι του, «ρε, πού είναι τ' άλλα τα επίτιμα κοπρόσκυλα της παρέας; αργήσανε σήμερα», της λέει.

«Δίκιο έχει η Μαρία, βρε καταραμένη», ακούγεται η φωνή του παπά που είχε φτάσει από πίσω με τον δάσκαλο παρέα, χωρίς να τους πάρουν είδηση. Στα γρήγορα σήκωσε τα ράσα και έκατσε δίπλα τους. Ο δάσκαλος πήγε προς τη θάλασσα, να δοκιμάσει πόσο κρύα είναι.

«Την ευχή σου δέσποτα», του λέει ο συνδικαλιστής.

«Καλημέρα σου πάτερ», η Μαρία.

«Και να σου τη δώσω την ευχή, άχρηστη σου είναι, βρε κίναϊδε», λέει, ξινίζοντας τα μούτρα του ο παπάς στον συνδικαλιστή. Μετά, γυρνώντας με γλυκό χαμόγελο στη Μαρία, «καλημέρα, κορίτσι μου, τι κάνεις καλή μου;»

Σε λίγο ήρθε δίπλα τους και ο δασκαλάκος, πήρε ένα διπλανό τραπέζι και το ακούμπησε δίπλα στο δικό τους, τράβηξε μερικές καρέκλες να γίνει ένας κύκλος, ώστε να χωρέσουν όλοι όσοι αναμένονται για καφέ.

«Ωραίο είναι το νερό σήμερα», τους λέει. «Άκουσα κάτι για κίναϊδους παπά μου; δεν φαντάζομαι να εννοείς τον άξιο αγωνιστή συνδικαλιστή μας;» ρωτά ο δάσκαλος.

«Αμ, ποιόν άλλον. Αυτόν τον σατανά», λέει ο παπάς δείχνοντάς τον και κοιτώντας τον περιφρονητικά.

«Όποτε βρίσκεις το παγκάρι λειψό παπά μου, τα βάζεις με μένα; τι σου 'κανα;» τον ρωτά ο συνδικαλιστής.

«Ξέρεις εσύ... τα sra... τα χανουμάκια... ξέρεις καλά τι λέω», του ανταπαντά ο παπάς.

«Πάτερ, είχες σήμερα κοιμητήριο;» τον ρωτά η Μαρία.

«Ναι, κορίτσι μου, συνοδέψαμε τον Περικλή. Ησύχασε ο άνθρωπος, παιδεύτηκε δυο χρόνια τώρα με την τυφλοσύνη του».

«Γεια στην παλιοπαρέα», ακούγεται και η φωνή του φαρμακοποιού ο οποίος μόλις έφτασε με το περιπολικό που οδηγούσε ο μπατσάκος. Θρονιάζονται και οι δυο στις πολυθρόνες. Ο ξεχασιάρης μπατσάκος ξανασηκώνεται, πάει στο περιπολικό και παίρνει τον φορητό ασύρματο μαζί του, κλειδώνει το αμάξι και επιστρέφει αμέσως.

«Γεια σου φαρμακοτρίφτη», του λέει ο συνδικαλιστής.

«Πάλι για πεθαμένους μιλάτε;» τους ρωτάει ο φαρμακοποιός. Είχε προλάβει να πιάσει τα λόγια του παπά και κατάλαβε ότι μιλάνε για την κηδεία του Περικλή.

«Καλά, μωρέ παπά μου, εσύ από πού και ως πού, με τον Περικλή;» ρωτάει ο συνδικαλιστής.

«Με τον Περικλή είμαστε από παιδιά μαζί, φίλοι καρδιακοί αθεόφοβε», προσπαθώντας ο παπάς να κόψει εκεί την κουβέντα.

«Δεν λέω αυτό, εννοώ πώς και τον έφαγες από τον άλλο παπά, της Αγίας Μαρίας;» συνεχίζει εριστικά πλέον ο συνδικαλιστής.

«Τι είναι, βρε άχρηστε, ο άνθρωπος για να τον φάω; κάποιος έπρεπε να τον θάψει».

«Ναι, αλλά δεν έμενε στη δική σου ενορία».

«Εντάξει, έμενε σε άλλη γειτονιά, αλλά στον άγιο Σπυρίδωνα ερχόταν από χρόνια, εκεί άφηνε τον οβολό του, δεν κατάλαβα... σιγά μην τον άφηνα στα χέρια του άλλου!»

Η καλύτερη πάσα που μπορούσε να πάρει ο φαρμακοποιός, ο οποίος τύχαινε να είναι και αριστερός ταυτόχρονα.

«Παπά, φρόντισε να καλύπτεσαι, ο άλλος παπάς θα στη στήσει και θα σε φάει μέρα-μεσημέρι», του λέει ο φαρμακοποιός γελώντας.

«Αει, ρε βλαμμένη, φαρμακοτρίφτη χάσου από κει», του απαντάει ο παπάς.

«Έχει δίκιο ο φαρμακοτρίφτης, αυτό το μεροκάματο που έβγαλες εσύ σήμερα, το έχασε ο άλλος. Μέσα από τ' στόμα του το πήρες, φυλάξου παπά», συμπληρώνει ο συνδικαλιστής μ' ένα βλαμμένο χαχανητό.

«Μιλάμε για άνθρωπο, ρε χαζοαναρχικό, τι τα μπλέκεις τα λεφτά στη μέση;» επιμένει ο παπάς.

«Μωρέ εμείς δεν τα μπλέκουμε, εσείς οι άνθρωποι του Θεού τα έχετε κάνει ένα», πετάγεται, ο φαρμακοποιός.

~~~

Ο φαρμακοποιός μας, ο ομορφάντρας της παρέας! Τώρα πώς αυτός ο όμορφος άντρας έχει για γυναίκα του αυτό το «αμάλαμα» ασχήμιας, είναι στα αξιοπερίεργα, αν δεν ξέρει κανείς πώς ήταν τα πράγματα κατά τα νεανικά τους χρόνια· τα βράδια κόλλαγαν αφίσες του κόμματος στους τοίχους και οι μπάτσοι τους κυνήγαγαν ανηλεώς. Ενταγμένος από νωρίς στο κομμουνιστικό στρατόπεδο, έχοντας μελετήσει όλα τα μανιφέστα και απαγγέλλοντας συνεχώς αποφθέγματα του παγκόσμιου κομμουνιστικού πανθέου. Και κάνοντας, βεβαίως, τον αγώνα του για την κατάργηση των τάξεων.

«Να φέρουμε την ιδανική κοινωνία. Όλοι ίσοι, όλοι τα ίδια δικαιώματα, τροφή και όχι κανόνια!» το μόνιμο μότο του στους λοιπούς της παρέας. Μπορούσες να τον χαρακτηρίσεις και σκληροπυρηνικό. Καμιά φορά κάθεσαι και σκέφτεσαι, πώς ένας άνθρωπος ο οποίος έχει Πανεπιστημιακή παιδεία, μορφωμένος γενικά άνθρωπος, καλός στην ψυχή, μπορεί ταυτόχρονα να λέει και τόσο μεγάλες κουταμάρες για ισότητες, σε ένα κόσμο βασικά καπιταλιστικό! Σε έναν κόσμο όπου ο ικανότερος προχωράει και απλά οι άλλοι ακολουθούν -όπως μπορεί ο καθένας. Μετά σκέφτεσαι ότι το επάγγελμα του φαρμακοποιού δεν είναι από αυτά τα οποία θα χαρακτήριζε κάποιος σαν ένα φτωχό ή λαϊκό, τέλος πάντων, επάγγελμα. Τα φάρμακα έχουν γίνει ένας πολύ κερδοφόρος αγωγός χρημάτων. Τα κέρδη ενός φαρμακείου δεν είναι αμελητέα. Και όμως, βλέπεις πίσω από έναν κερδοφόρο πάγκο έναν μικρό Τρότσκι

να σου λέει για λαϊκές δημοκρατίες θαυμάζοντας κάτι δικτατορίες τύπου ανατολικής Γερμανίας. Άσε που πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια, οι ανατολικογερμανοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν οριστικά τον «παράδεισο» και να περάσουν στην «κόλαση» του καπιταλισμού. Και τώρα, ο ταλαίπωρος φαρμακοποιός μας πρέπει να βρει άλλη χώρα-πρότυπο.

Το πιο περίεργο όμως της ζωής είναι ότι η γυναίκα του, μόλις έδεσε τον γάιδαρο του γάμου άφησε τον εαυτό της έρμαιο του γλυκού και του λιπαρού. Έγινε ακόμα πιο ευτραφής και περισσότερο απωθητική για τον όμορφο αυτόν άντρα. Και καλά το σώμα δεν το προσέχει, αλλά μήπως προσέχει την ιδεολογική της καθαρότητα; Κάποτε, μαζί με τον άντρα της μελετούσαν τα άρθρα της κομματικής τους εφημερίδας -όπως ο παπάς μελετούσε τα ευαγγέλια- αλλά τώρα, μετά από τόσα χρόνια η γυναίκα του μετεκπαιδεύεται στα περιοδικά που βρίσκεις άφθονα κρεμασμένα στα περίπτερα· αυτά που κοιτάνε σε κλειδαρότρυπες, να δουν πόσο καλό είναι στο κρεβάτι το ένα ή το άλλο ανερχόμενο αστέρι της τηλεόρασης. Του γυρίζουν τ' άντρα του φαρμακοποιού, αλλά βαρέθηκε πια να τσακώνεται μαζί της. Την έχει αφήσει στο σκοτάδι της. Αυτός έχει μια τεράστια βιβλιοθήκη με αριστερά βιβλία αλλά και ένα άλλο σωρό βιβλίων με άλλα διάφορα θέματα. Διαβάζει, κλείνεται μόνος του στο δωμάτιό του και πασχίζει να μάθει όλα όσα καταπληκτικά συμβαίνουν σ' αυτόν τον κόσμο. Κι αυτή στο άλλο δωμάτιο χασκογελάει με εκπομπές όπου κάποιοι καραγκιόζηδες χαχανίζουν με κάποια ανερχόμενα γυναικάκια που προβάλλουν όσο περισσότερο μπορούν το βυζί τους, μπας και ανέλθουν λίγο ακόμα στο στερέωμα. Μεγάλη υπόθεση το βυζί στη σημερινή εποχή!

Και αυτό τον εξοργίζει, αλλά είπαμε βαρέθηκε να τσακώνεται. Την έχει ξεγράψει από τη λίστα των εχόντων ελπίδες να γίνουν πιο άνθρωποι. Ίσως το μόνο που τον βαστάει ακόμα μαζί της είναι το ένα και μοναδικό παιδί που έκαναν. Θα ήθελε να κάνει και τα τσιλημπουρδήματα του σαν άντρας, αλλά έχει καταχρεωθεί ως τον λαιμό. Κτίζει βλέπεις στην καλή του και μια μεζονέτα, στο οικόπεδο το οποίο πήρε από τον πατέρα της σαν προίκα. Αν και δεν είναι μόνο αυτό. Αυτός πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια· ομοίως και ο αδελφός του, ο Λάκης. Δεν ήταν ποτέ πλούσιοι για να μη πούμε ότι ήταν πάντα φτωχοί άνθρωποι. Το φασόλι το 'χαν βαφτίσει κρέας. Πολύ φτώχεια, που του άφησε η άτιμη μια υποψία τσιγκούνη. Όλοι τον φωνάζουν «φαρμακοποιό», αλλά μετά του κολλάνε και το επίθετο «τσιγκούνης». Βγάζει και από τη μύγα ξίγκι. Ένας καφές στοιχίζει όσο ένα τούβλο. Μια μπύρα με μεζέ κοστίζει όσο πέντε πλακάκια. Μια έξοδος στην ταβέρνα κοστίζει όσο μια βρύση μπάνιου. Αυτά είναι τα χρηματικά ισοδύναμα των εξόδων του, της ανταλλακτικής του οικονομίας.

Η γυναίκα του η οποία θα ήθελε και αυτή να ζήσει τη ζωή της λίγο πιο άνετα υποφέρει, αλλά της υπενθυμίζει συνεχώς: «γυναίκα, μόλις τελειώσουμε τα γραμμάτια, θα ζήσουμε ζωάρα». Σε αντίθεση με τον Λάκη με τον οποίο μεγάλωσαν δίπλα-δίπλα και είναι πολύ πιο ανοιχτοχέρης. Τα ίδια παιδιά με την ίδια παιδική πείνα εξελίχθηκαν εντελώς διαφορετικά.

Μέσα σε όλα αυτά που αφορούν τον φαρμακοποιό και τη σχέση του με τη γυναίκα του, έτσι όπως εξελίχθηκε, και αυτή είχε αλλάξει πάρα πολύ απέναντί του. Δεν ένιωθε, πλέον, και αυτή κανένα δέσιμο με τον περίεργο, αλαζόνα, υπεροπτικό και τόσα άλλα με τα οποία τον στόλιζε, ότανμίλαγε με τις φίλες της. Ήδη είχαν διαλέξει να κοιμούνται σε ξεχωριστά δωμάτια. Η ερωτική τους ζωή, αν εξαιρέσεις κάποιες μετρημένες στα δάχτυλα φορές, δεν ήταν ποτέ εκκωφαντική. Ο φαρμακοποιός είχε καταλήξει ότι στη χαμηλή ερωτική διάθεση της γυναίκας του ήταν υπεύθυνη και πάλι η θρησκεία. Δηλαδή, κατέληγε και πάλι στον παπά της παρέας, σαν εκπρόσωπο όλων των άλλων οι οποίοι είχαν κάνει στα τόσα χρόνια

αθόρυβα τη βρομοδουλειά τους σε πολλές κοπέλες. Η γυναίκα του είχε μεγαλώσει σε ένα αποστειρωμένο περιβάλλον, ένα περιβάλλον όπου ο έρωτας ή το ερωτικό σκίρτημα ήταν υπό διωγμόν. Δεν είναι συμβατά αυτά τα αχρεία σωματικά πάθη με τον Θεό μας. Η θρησκεία δίδασκε συγκαλυμμένα ότι το γυναικείο σώμα δεν είναι για να προσφέρει την ηδονή· κάνε ένα-δυο-τρία παιδιά και τέλος. Μετά σκέπασέ το· να το απολαύσουν αργότερα τα σκουλήκια, όταν θα πεθάνεις. Η ερωτική πράξη δεν μπορεί να είναι άλλη από αυτή που καταλήγει σε εγκυμοσύνη και στη γέννηση ενός ακόμα δούλου του Θεού. Δεν μπορεί να οδηγεί σε απόλαυση, και αν ποτέ παρεκτραπείς, εσύ δούλη του Θεού, σε κάτι τέτοιο επαίσχυντο φρόντισε να τα πεις του παπά της γειτονιάς· αφού εκείνος συσκεφτεί με το Θείο, θα σου επιβάλλει να είσαι πιο προσεκτική την επόμενη φορά. Τώρα, αν τυχόν ο άντρας σου ψάξει να διοχετεύσει τον ερωτισμό του σε καμιά γκόμενα που θα πέσει μπροστά του, χέστον και αποτραβήξου στο δωμάτιό σου. Αυτός θα πάει στην κόλαση και εσύ θα φορέσεις το φωτοστέφανο της αγνότητας.

Με κάτι τέτοια στο μυαλό του ο φαρμακοποιός έβλεπε παπά και του σηκωνόταν η τρίχα. Τους είχε κατατάξει στους ιδεολογικούς αντίπαλους, για όλη τη στραβωμάρα με την οποία είχαν φιλοδώρησει τη γυναίκα του. Και φυσικά, η γυναίκα του φαρμακοποιού είχε εξελιχθεί σαν τον μεγαλύτερο ανταγωνιστή του άντρα της. Ο καθένας τους νόμιζε ότι για τη δυστυχία του έφταιγε ο άλλος. Αυτή δε η άποψη ήταν αποδεκτή και από τους δυο.

~~~

«Έλα τώρα, κύριε φαρμακοποιέ μας, άστον τον παπά ήσυχο με τις βλακειές που λες», τον παρακαλάει ο μπατσάκος, «άνθρωποι είναι και αυτοί, πρέπει να ζήσουν».

«Παίρνουν μισθό για να κάνουν αυτή τη δουλειά μπατσάκο μου, αλλά αυτοί ζητάνε κι άλλα», λέει ο φαρμακοποιός.

«Εσένα, βρε, άμα πεθάνεις δεν θα ήθελες η γυναίκα σου να σου κάνει μια ωραία κηδεία; Αλλά ξέχασα, εσείς οι αριστεροί προτιμάτε να σας κάψουν. Και να σου πω την αλήθεια, καλά κάνετε και ζητάτε την πυρά, να μη μείνει τίποτα από το σαρκίον σας πίσω, μη μολύνετε τους υπόλοιπους», λέει στον φαρμακοποιό ο παπάς.

«Ε, όχι να σας πληρώσω και για την κηδεία μου παπά μου. Προτιμώ να με κάψουν και να με ρίξουν μετά στη θάλασσα», λέει ο φαρμακοποιός.

«Α, ρε τσιγκούνारे, και εδώ ακόμα μετράς τα δίφραγκα», του λέει ο παπάς, «πόσο, βρε, θα στοιχίσει ένα φέρετρο;»

«Δεν είναι οικονομικό το θέμα, είναι θέμα αρχής», δηλώνει με περισπούδαστο ύφος ο συνδικαλιστής, που βάζει συνεχώς φιτιλιές και στους δύο.

«Θέμα αρχής... βέβαια... τι να λέμε τώρα!», με φανερή ειρωνεία η Μαρία.

«Δεν κατάλαβα το υφάκι σου!», της λέει ο φαρμακοποιός. «Δεν βρέθηκε άνθρωπος ακόμα να αμφισβητήσει τις αρχές μας. Ισότητα, δημοκρατία και λαοκρατία, κυρία μου... κι αν σας αρέσει. Δεν θυσιάστηκαν τόσο άνθρωποι επί τόσα χρόνια, για να έρχεσαι εσύ να μας αμφισβητείς. Και να σου πω ακόμα κάτι άλλο; Πήγαινε διάβασε πρώτα κανένα πολιτικό μανιφέστο και μετά έλα να μιλήσουμε. Ρώτα την γυναίκα μου να σου πει πόσο ξύλο έχουμε φάει στην ασφάλεια, τότε που ήμασταν όλη μέρα στο πεζοδρόμιο, και μετά έλα να μιλήσουμε για δικαιώματα του λαού».

«Τι κάνετε, κύριε φαρμακοποιέ, στα πεζοδρόμια; βάφατε με ασβέστη τα ρείθρα;», τον φιτιλιάζει ο δάσκαλος.

«Κολλάγαμε αφίσες μη ξυπνήσετε εσείς οι μικροαστοί και θυμηθείτε ότι κάποια στιγμή πρέπει να κτυπήσετε το κεφάλαιο, που σας ρουφάει το αίμα κάθε μέρα».

«Σιγά ρε, σε βλέπω... στο ήπιαν όλο το αίμα. Πετσί και κόκαλο έχεις μείνει. Το κεφάλαιο χτυπάτε, αλλά την μεζονέτα τη χτίζεις μια χαρά βλέπω. Δε φοβάσαι, ρε, μη την τελειώσεις και η επανάσταση που έρχεται σου τη πάρει, να την δώσει στον λαό;» του μπήγει το καρφί ο μπατσάκος.

«Τη μεζονέτα δεν τη φτιάχνω με κλεμμένα λεφτά, όπως κάνουν οι φίλοι σου οι δεξιοί, με δικά μου τη φτιάχνω και το κάνω για να στεγάσω την οικογένειά μου. Αν είχαμε λαοκρατία δεν θα σκιζόμουν να χτίσω, γιατί το κράτος θα μου είχε εξασφαλίσει σπίτι να μείνω. Παλεύω με τους ίδιους μηχανισμούς που μου δίνει ο καπιταλισμός, μέχρι να φέρουμε όλους τους ανθρώπους στην ισότητα και μετά να τον καταργήσουμε!» του απαντάει νευριασμένος ο φαρμακοποιός.

«Ισότητα προς τα κάτω εννοείς, όχι προς τα πάνω. Όλοι να αποκτήσουν μια τρυπούλα, ένα μπουντρούμι, ίσα-ίσα να επιζούν. Κρίμα στη μόρφωσή σου, ρε ρεμπεσκέ, τίποτα δεν διδάχτηκες τόσα χρόνια στα θρανία. Σκατά σε γέμισαν στον εγκέφαλο», του λέει ο παπάς.

«Αυτά τα σκατά θα σας πνίξουν, μόλις πάρουμε την εξουσία», απαντάει ο φαρμακοποιός.

«Τώρα, κάνε υπομονή... τον επόμενο μήνα έχουμε εκλογές, και από ότι δείχνει, την πρωτιά θα την πάρει το κόμμα σας. Εμείς προλαβαίνουνε να την κάνουμε για καμιά άλλη πιο σοβαρή χώρα. Θα αφήσουμε εσάς μόνους σας να κάνετε την επανάστασή σας... μόνοι σας», του λέει ο δάσκαλος.

Το γκαρσόνι έχει φέρει το δίσκο του και προσπαθεί ν' ακουμπήσει στο τραπέζι τρεις μπύρες. Τους κοιτάει όλους γύρω με ένα χαζό βλέμμα. Τις ανοίγει, γυροφέρνει την πονηρή ματιά του σε όλους, και κάνοντας να φύγει λέει: «τώρα που του ανοίξατε τέτοια κουβέντα του ανάρχα, θα σας τα ζαλίσει», δείχνοντας με το βλέμμα του τον αριστερό φαρμακοποιό γελώντας, φεύγοντας γρήγορα να μη προλάβει να αντιδράσει.

Γυρνάει το κορμί του στην πολυθρόνα ο φαρμακοποιός ψάχνοντας με το βλέμμα του το γκαρσόνι και του λέει φωναχτά: «εσένα μωρή ποντικομαμή... θύμισέ μου κάποια στιγμή να σε πηδήξω».

Ο δάσκαλος είχε την ατυχία να ρουφάει τη μπύρα του όταν ακούστηκε αυτό με την «ποντικομαμή» και τα πνευμόνια του τινάχτηκαν να σκάσουν από το πνίξιμο. Του 'φυγε με δύναμη όση μπύρα είχε μέσα στο στόμα του και ράντισε με αυτήν το πουκάμισο του συνδικαλιστή που καθόταν απέναντί του.

«Να σε χέσω, ρε δάσκαλε, με την κολομπύρα σου!» του λέει έξαλλος και όρθιος ο συνδικαλιστής, κοιτώντας απελπισμένος το πουκάμισό του, που τώρα μοιάζει με κατουρημένο πανί.

«Ρε παιδιά», λέει ο δάσκαλος μέσα σε χαχανητά, «έλεος με τις θρησκείες και τις επαναστάσεις, ήρθαμε να πιούμε μια μπύρα, μη το χαλάτε τώρα».

«Να! βρε αχαΐρευτοι, κι ένας άνθρωπος ο οποίος ξέρει να φέρεται σαν ευγενής από κούνια. Δάσκαλε, είσαι ό,τι καλύτερο για την πόλη μας», του λέει ο παπάς.

«Άγιε συνδικαλιστή της εργατικής τάξης δεν μας είπες πώς πήγε χθες η εκδρομή στο ορφανοτροφείο», ρωτά ο μπατσάκος.

«Στο ορφανοτροφείο;» ακούγεται δυνατά απορημένος ο παπάς, «ποιο ορφανοτροφείο;» κοιτώντας δεξιά και αριστερά.

«Αα, δεν τα 'μαθες, παπά μου... άνοιξε κοντά μας ένα ίδρυμα και από τότε ο συνδικαλιστής μας προσπαθεί να σώσει την ψυχή του», του λέει ο μπάτσος θριαμβευτικά.

Η Μαρία ανάβει ένα τσιγάρο και ανοίγει ικετευτικά τα χέρια της προς τον ουρανό, λέγοντας: «τώρα μάλιστα, τα πιάσαμε τα λεφτά μας, ανοίξαμε άλλο καυτό θέμα».

Ο παπάς λοξοκοιτάζει τον συνδικαλιστή. Αν μάθει ότι ο συνδικαλιστής επισκέπτεται και ορφανοτροφεία, θα αλλαξοπιστήσει. Οι άλλοι κρέμονται από τα χείλη του συνδικαλιστή, «λέγε, ρε, τι έγινε;»

Αυτός παίρνει πόζα, φοράει ένα χαμόγελο ευφροσύνης πάνω του, φουσκώνει, χαϊδεύει τα γένια του, παίρνει τη συνηθισμένη στάση του επιβήτορα, και κάνει να ξεκινήσει να απαριθμεί τις χαρές και το νόημα της ζωής.

«Πρόσεξε βρε βλογοκομμένε... πρόσεξε καλά τι θα πεις, είμαι ακόμα παρών», τον κόβει ο παπάς.

«Παιδιά, φοβερό το spa... δεν παίζεται. Ο μάγκας που το έχτισε θα βγάλει τρελά λεφτά. Έχει μέσα κάτι πουτανίτσες ανατολικές, που είναι θεές. Σε γδύνουν ολοτσιτίδιο και σε πασαλείβουν με λάδια και αρώματα».

«Είναι κι αυτές τσίτσιδες;» πετάγεται με γουρλωμένα μάτια και τεντωμένα αυτιά ο φαρμακοποιός.

«Όχι, φοράνε τις γραβάτες τους!» συμπληρώνει ο μπάτσος, σκασμένος στα γέλια.

«Τι να σου λέω, τώρα! Το βρακάκι τους μόνο, και σε τρίβουν παντού, μπρος, πίσω, στα πλάγια... κόλαση σας λέω», συνεχίζει ο αφηγητής.

«Πληρώνεις πολλά;» ξαναρωτά ο φαρμακοποιός.

«Ρε φαρμακοτρίφτη, εγώ είμαι πνιγμένος στα χάδια και στα λάδια, και εσύ ρωτάς για λεφτά; Ποιος τα χέζει τα λεφτά;» του λέει ο συνδικαλιστής.

Η Μαρία παρακολουθεί μισοχαμογελώντας την περιγραφή, με τα ίδια ακριβώς λόγια όπως την έχει ακούσει τουλάχιστον άλλες δέκα φορές από τον ίδιο άνθρωπο, στον ίδιο καφενέ, με το ίδιο αποχαυνωτικό στυλ. Παράλληλα βλέπει και το λιγούρικο ύφος του φαρμακοποιού. Βάζει στοίχημα το κορμί της, ότι ο φαρμακοποιός δεν έχει περάσει ούτε απ' έξω. Θα το 'θελε, αλλά βλέπεις η τσιγκουνιά του δεν τον αφήνει να χαρεί ό,τι τώρα λιγουρεύεται. Σε λίγο θ' αρχίσουν τα σάλια του να χύνονται πάνω στο τραπέζι. Βλέπει και τον παπά που τώρα τα 'χει χάσει εντελώς. Κοιτάει μια τον έναν και μια τον άλλον. Για ορφανοτροφεία ξεκίνησε η κουβέντα και αυτοί οι καταραμένοι για πουτανίτσες μιλάνε πάλι.

Και συνεχίζει ο συνδικαλιστής... κοιτάζοντας τον φαρμακοποιό: «... εδώ σου λέω ότι έχουν ανοίξει οι πύλες του παραδείσου κι εσύ σκέφτεσαι τα λεφτά; Άσε, φαρμακοποιέ, δεν είναι για το δικό σου μπάτζετ αυτά που ακούς».

«Ο φαρμακοποιός μας είναι οικονόμος άνθρωπος και κάνει περιουσία, δεν είναι για ξοδέματα», τον πειράζει ο δάσκαλος.

Να, και πνεύμα ο δασκαλάκος μας!... λέει τσιγκούνη τον φαρμακοποιό αλλά και αυτός το πήδημα το έχει γραμμένο κάθε πρώτη του μήνα· όταν πληρώνεται. Δεύτερη φορά τον μήνα δεν τον έχω δει να έρχεται σπίτι, σκέφτεται η Μαρία, και απολαμβάνει αυτή την τρελή παρέα με τον φραπέ της στο χέρι.

«Και εξ' άλλου τι ρωτάς, ρε φαρμακοτρίφτη, εσύ; Δεν έχεις γυναίκα; τι τα θες εσύ τα πουτανάκια;» του λέει ο συνδικαλιστής.

Πετάγεται η Μαρία, και τον διακόπτει. «Κόψε αυτή τη λέξη, δεν σε τιμά. Μάθε να σέβεσαι τη δουλειά που κάνει ο καθένας. Από τη μια απολαμβάνεις τις υπηρεσίες αυτών των κοριτσιών κι από την άλλη τις προσβάλλεις».

«Και πώς να τις πω; αφού πουτανάκια του κερατά είναι. Να δεις πώς κάνουν οι λυσσάρες όταν ανεβαίνουν πάνω μου!»

«Εεπ! κράτει, εκτροχιάστηκες συνδικαλιστή», του λέει ο παπάς. «Έχει δίκιο η Μαρία, και αυτές πλάσματα του Θεού είναι· να ξέρεις ότι ο Θεός αγαπάει όλα τα πλάσματά του».

Εεε, δεν υποφέρεται ο υποκριτής, σκέφτεται ο φαρμακοποιός ακούγοντας τον παπά ν' αρχίζει πάλι το κήρυγμα.

«Άσε, ρε παπά-ρέμπελε, και συ, που θα μας κάνεις κήρυγμα», του λέει ο φαρμακοποιός.

«Γιατί βρε, αυτά δεν σας λέω πάντα στο κήρυγμα;»

«Αυτά λες, και άλλα πολλά λες παπά, άσε μη μιλήσω τώρα».

«Όχι, ρε συ, μίλα, τι θα πεις; έχεις να μου προσάψεις τίποτα το οποίο είναι έξω από τον λόγο του Θεού;»

«Άσε με σου λέω, γιατί άμα αρχίσω να μιλάω, θα σε πάρει η μπάλα».

«Τι να μας πεις και 'σύ βρε κουκουέδι. Πάντα είχατε πόλεμο με τη θρησκεία, σας είμαστε εμπόδιο στα σχέδια σας».

«Έλα, να εστιάσουμε στο θέμα μας, μην ανοίγετε άσχετες κουβέντες», λέει ο μπατσάκος, «λέγε συνδικαλιστή, ακούμε».

Ο φαρμακοποιός έχει περάσει στην επίθεση. Είναι στην τσίτα με τον παπά. «Εγώ πουλάω ελπίδες με τα φάρμακα και εσείς οι παπάδες ελπίδες για μια άλλη καλύτερη ζωή, την οποία θα ζήσουν τα κορόιδα στον παράδεισο. Απατεώνες του λόγου είσαστε», συνεχίζει την επίθεση ο φαρμακοποιός.

«Κοίτα να δεις βρε κομμούνι αναρχικό. Αν εσύ έχεις τα νεύρα σου, να πάρεις τη γυναίκα σου πιο κει και να τα βγάλεις πάνω της. Άντε που παντρευόσαστε νωρίς και στα γρήγορα τις παραμελείτε».

Σαν την καμπάνα της Μητρόπολης χτύπησαν τα λόγια του παπά στον φαρμακοποιό. Πάει να του ζητήσει να το κάνει πιο λιανά, αλλά ο παπάς έχει πάρει φόρα, «...και μετά ψάχνετε πιο χαμαιτυπείο θα περάσει από την πόλη μας, να τρέξετε να σας χαϊδέψουν ξένες γυναίκες! Τις γυναίκες σας, ρε χαμένε, και συ, και ο άλλος, ο συνδικαλιστής, ο οποίος τέλος πάντων έχει ένα ελαφρυντικό αφού είναι ανύπαντρος· τις γυναίκες σας και τα μάτια σας, γιατί αν τις αφήσετε ξερές εσείς, θα βρεθεί κάποιος άλλος να τις ποτίσει», κάνοντας μια ανάλογη κίνηση με τα χέρια του, ο παπάς.

Η αλήθεια αυτή -την οποία ακούει από ξένα χείλη- είναι που ξαφνιάζει τον φαρμακοποιό και τον πονάει. Τον γυρνάει πολλά χρόνια πίσω, όταν νέο παιδί αυτός και η μετέπειτα γυναίκα του κόλλαγαν κάθε βράδυ αφίσες στους τοίχους προπαγανδίζοντας σοσιαλιστικούς παραδείσους. Τότε, που γνώρισε και έκανε δική του τη συντρόφισσα γυναίκα του. Κορίτσι μικρό και αυτό. Η φύση ήταν φειδωλή μαζί της, δεν έριξε πάνω της πλούσια τις χάρες της γυναικείας ομορφιάς. Δεν λέω για την τρίχα κάγκελο στις μασχάλες και στα μπούτια. Αυτά διορθώνονται και διορθώθηκαν πια. Οι τωρινές συντρόφισσες είναι πολύ πιο γυναίκες από τις τότε. Αλλά τότε -σαν να το έκαναν επίτηδες- όλες τους λες και το τράβαγε η ψυχή τους να είναι άσχημες και απωθητικές. Έτσι επέβαλε το αγωνιστικό προφίλ της επαναστάτριας. Άσχημη και χοντρούλα, αλλά του την πάσαραν μέσα από την

οργάνωση. Καμία κνίτσα δεν έμεινε στο ράφι. Όλες βολεύτηκαν με κάποιον κνίτη. Βέβαια, τώρα χτυπάνε τα κεφάλια τους οι σύντροφοι, αλλά έχουν φτιαχτεί οικογένειες, έχουν γεννηθεί παιδιά. Στο τέλος-τέλος, η επανάσταση συνεχίζεται, δεν θα κοιτάμε την ομορφιά που ταυτόχρονα συνεχίζει ακόμα να είναι καπιταλιστικό κατάλοιπο των αστών. Εμείς είμαστε αγωνιστές, δεν τα κοιτάμε αυτά. Δεν ομολογεί τέτοια πράγματα ο φαρμακοποιός, αλλά σίγουρα τα σκέφτεται με πικρία. Του τη φορτώσαν και τώρα την ανέχεται. Δεν υπήρχε περίπτωση να μείνει κακομούτσουνη κνίτσα στο ράφι. Όλες, μα όλες σχεδόν, μέσα στην οργάνωση βρήκαν κάποιον να τις ξεκρεμάσει από το ράφι του αζήτητου προϊόντος. Και το ωραίο ήταν ότι παντρεύονταν κάτι ωραία αγόρια, να καλή ώρα όπως και ο φαρμακοποιός μας, ο οποίος είναι αρκετά όμορφος άντρας. Έτσι νοιώθει τώρα, περπατώντας στα πενήντα του, αισθάνεται σαν εξαπατημένος μαλάκας.

«Και πού ξέρεις εσύ τι κάνω εγώ με τη γυναίκα μου, ρε παπά;» ρωτά ο φαρμακοποιός έτοιμος για καυγά

«Εε... δεν ξέρω τίποτα... πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα!» δήθεν ανήξερος απαντά ο παπάς

«Δεν ντρέπεσαι, ρε συ; αυτά που σου εξομολογούνται όλες οι χαζές κάθεςαι μετά και τα κάνεις βούκινο;» επιμένει ο φαρμακοποιός.

Η Μαρία, βλέποντας τα πράγματα να πηγαίνουνε σε άσχημες χαράδρες παρεμβαίνει: «παιδιά το χοντρύνετε το πράγμα, τέλος η κουβέντα. Την άλλη βδομάδα θα κάνω τραπέζι και είστε όλοι καλεσμένοι. Να έρθει και ο δικαστής με τη γυναίκα του που έχουμε καιρό να τους δούμε», προσπαθεί να αποφορτίσει την ατμόσφαιρα.

«Παράτα μας μωρέ και συ με τα τραπέζια σου, όχι δεν σταματάω. Να ξεκαθαρίσει ο παπάς τι ήταν αυτά τα λόγια που είπε για τη γυναίκα μου».

«Εγώ Μαρία είμαι μέσα, ειδικά αν φτιάξεις κεφτέδες θα μου δώσεις να πάρω και μαζί μου», λέει ο μπατσάκος

«Δεν είπε, ρε, ο άνθρωπος για τη γυναίκα σου», παρεμβαίνει ο δάσκαλος, «γενικά μιλάει σε όλους μας».

«Ο παπάς πάντα μας κάνει κήρυγμα γιατί μας αγαπάει· φιλικά τα λέει όλα αυτά», επιμένει επίσης ο συνδικαλιστής, που βλέπει ότι οι φιτιλιές τις οποίες έριχνε τόση ώρα και στους δύο έπιασαν άσχημο στασίδι στις ψυχές τους.

«Ναι, βρε άνθρωπε, γενικά... για όλους τους πιστούς μου έτσι μιλάω και αυτά τους ορμηνεύω», λέει ο παπάς. «Η εκκλησία μας οφείλει ν' αγαπάει όλα τα παιδιά της, ακόμα και αυτά τα οποία έχουν πάρει τον άσχημο δρόμο».

«Ναι, ρε αθεόφοβε παπά, τον άσχημο δρόμο! Τα θέλει ο κώλος σου· και ο αδελφός μου, ρε, ο Λάκης, έχει πάρει τον άσχημο δρόμο;»

~~~

Ο Λάκης! Ακόμα δεν έχει εμφανιστεί σήμερα στην παραλία. Αδελφός του φαρμακοποιού. Λίγο περίεργες οι προτιμήσεις του, κατά τον παπά. Ποτέ δεν τα πήγε καλά με το γυναικείο φύλλο. Η αδυναμία του φαρμακοποιού, είναι βλέπετε το μικρότερο αδελφάκι του. Έχει σπουδάσει οικονομικά και μάλιστα ήταν από τους καλύτερους φοιτητές. Τελείωσε απνευστί τις σπουδές του και έκανε δυο χρόνια

μετεκπαίδευση στην Αγγλία, στα χρηματοοικονομικά. Όταν γύρισε στην Ελλάδα, έγινε ανάρπαστος από την αγορά, σαν οικονομικός σύμβουλος επιχειρήσεων. Καλοντυμένος πάντα. Ένα ευγενικότατο παιδί, φίλος με όλους και πάντα γίνεται θυσία να βοηθήσει όποιον έχει ανάγκη. Δεν ενοχλεί κανέναν, αλλά η επαρχία έχει τα δικά της μοτίβα. Αν σου κολλήσει τη ρετινιά του ανώμαλου, του περιέργου, αυτού που τέλος πάντων παρεκκλίνει από τα καθιερωμένα, τότε πρέπει να έχει κάποιος μεγάλο συκώτι να αντιπαρέρχεται τις κακολογίες, τα πονηρά βλέμματα και τις σπόντες. Βέβαια, ο Λάκης είναι τόσο κύριος, τόσο υπεράνω και δεν δίνει σημασία σε όλα αυτά. Η μόρφωσή του, η δουλειά του, τον κάνει ικανό να επιβάλλεται κι ας είναι από τους περιέργους. Δεν προκαλεί ποτέ κανέναν με τη συμπεριφορά του, όπως κάποιιο άλλοι του σιναφιού του, οι οποίοι όταν περπατάνε στον δρόμο κουνιούνται όλες οι λυγαριές. Μπορεί μάλιστα, αν κάποιος δεν γνωρίζει τις σεξουαλικές του προτιμήσεις, να μην αντιληφθεί ότι ο Λάκης δεν ανήκει στο αντρικό φύλλο. Μπορεί κάποιος να τον χαρακτηρίσει αρκετά αρρενωπό. Και είναι πανέμορφος. Βοηθάει βέβαια η περιποίηση των καλλυντικών κρεμών, την οποία επιφυλάσσει για το δέρμα του ο Λάκης. Κυρίως είναι αγαπητός σε όποια παρέα κάτσει λόγω των γνώσεών του, σε οποιοδήποτε θέμα θιγεί, και της ευγένειας η οποία τον χαρακτηρίζει. Κυρίως όμως σέβεται τις απόψεις κάθε τρίτου ανθρώπου, οτιδήποτε και αν αντιπροσωπεύει αυτός ο τρίτος.

Σιχάινεται όμως την υποκρισία των ανθρώπων και τα ταπεινά ένστικτα. Τον παπά τον έχει μόνιμα στο στόχαστρο της κριτικής του. Στην ουσία δεν τα 'χει με τον παπά τον ίδιο, αλλά με το σύστημα το οποίο αυτός υπηρετεί. Βλέπει μια αναντιστοιχία μεταξύ των λόγων τους και των έργων τους. Άλλα πράγματα λένε τα ιερά βιβλία τους και άλλα εκστομίζει το στόμα τους. Μιλάνε για αγάπη, αλλά ταυτόχρονα τα λόγια τους δείχνουν άσβεστο μίσος. Είναι δήθεν ελεήμονες και ταυτόχρονα κάνουν κομπόδεμα. Μιλάνε υποτίθεται για τον Θεό και την ψυχή, αλλά ταυτόχρονα κυνηγάνε το δεκάρικο μετά μανίας, πράγματα παράλογα ή ασύμβατα με τον νου του Λάκη. Βέβαια, ίσως ο Λάκης να μη ασχολούνταν με τους παπάδες, αν και αυτοί τον άφηναν στην ησυχία του. Αλλά κάθε λίγο και λιγάκι, ο παπάς της παρέας όλο έβρισκε αφορμές να τον τσιγκλάει, όλο έριχνε τις κακίες του, όπου κι αν βρισκόταν. Βλέπεις οι παπάδες είχαν αναλάβει εκ μέρους του Θεού να διορθώσουν όλα όσα στραβά γέννησε ο ίδιος αυτός ο Θεός. Ο Λάκης ήξερε κατά βάθος ότι κάτι πήγαινε στραβά με την περίπτωσή του, ήξερε ότι δεν είναι ούτε άντρας ούτε γυναίκα. Ισορροπούσε ανάμεσα σε δύο φύλλα, αλλά του ήταν αδύνατον να σταθεί σε ένα από τα δύο. Τον πονούσε αυτό, αλλά δεν μπορούσε και να κάνει κάτι. Και είχε ζήσει πάνω στο πετσί του όλες τις αρρωστημένες φαντασιώσεις των αντρών γύρω του. Είχε ζήσει μια κόλαση στο σχολείο με τα άλλα παιδιά. Είχε λουστεί πάνω του τόνους λάσπης από τη συμπεριφορά μεγάλων και μικρών. Ακόμα θυμάται εκείνο τον καθηγητή, που τον είχε στριμώξει στο γραφείο εκείνο το καλοκαίρι, όταν είχε πάει να πάρει ένα ενδεικτικό. Τα καλοκαίρια πάντα έμενε στο σχολείο ένας καθηγητής, όταν όλοι οι άλλοι έλειπαν σε διακοπές, για τέτοιες περιπτώσεις όπου κάποιος μαθητής ήθελε κάποιο χαρτί. Θυμάται ο Λάκης πόσο πολύ ντράπηκε, πόσο εξευτελισμένος ένοιωσε από τη χυδαία συμπεριφορά του κυρίου καθηγητή πάνω σε έναν μικρό μαθητή. Μπορεί βέβαια, μισή ώρα αργότερα αυτός ο καθηγητής -στο καφενείο ανάμεσα σε φίλους του- να έριχνε και ένα κήρυγμα για την ηθική ή την αξιοπρέπεια! Ίσως αν ήταν στο ακροατήριο και η γυναίκα του, να θαύμαζε και αυτή την ακεραιότητα του ήθους του άντρα της και να μακάριζε την τύχη της, καθώς έχει δίπλα της έναν βράχο ηθικής και οποία ευτυχία, που έκανε παιδιά με έναν τέτοιο άντρα, τέτοιας αδαμάντινης προσωπικότητας!

Δεν πάτε στο διάολο όλοι σας και η υποκρισία σας, ρε αλήτες! έχει σκεφτεί πολλές φορές ο Λάκης.

Είχε ζητήσει τη βοήθεια γιατρών και ψυχολόγων, προκειμένου να μπορέσει να πετάξει από πάνω του το ένα από τα δύο φύλλα κρατώντας το άλλο. Σε κάποιες περιπτώσεις, κατά τις οποίες οι αντρικές ή γυναικείες ορμόνες είναι σαφώς πιο ισχυρές οι μεν απέναντι στις δε αυτό είναι εύκολο για τους γιατρούς, σε άλλες είναι πολύ δύσκολο. Μια τέτοια δύσκολη περίπτωση ήταν του Λάκη. Οι ορμόνες του αντρικές και γυναικείες ήταν σαφώς ισομερείς. Δεν ξεχώριζε καμία, οπότε οι γιατροί όποια από τις δύο και αν αποφάσιζαν να καταστείλουν, το πρόβλημα θα παρέμενε έντονο. Όταν τελεσίδικα οι γιατροί του είπαν ότι δεν γινόταν να επιλεγεί με ασφάλεια και σαφήνεια ένα φύλλο σαν το ισχυρότερο, από τότε ο Λάκης συμβιβάστηκε με τον εαυτό του. Αυτός συμβιβάστηκε, αλλά ο παπάς συνέχιζε να εξοβελίζει τον διάβολο.

~~~

«Ο αδελφός σου, τι;... τί τον ανακατεύεις τον Λάκη;» λέει ο παπάς.

«Ο αδελφός μου, ρε, που όπου βρεθείς και όπου σταθείς, πούστη τον ανεβάξεις και ανώμαλο τον κατεβάξεις. Αυτός δεν είναι παιδί της εκκλησίας; Κακομοίρη μου πρόσεξε τι λες γι' αυτόν. Με το ζόρι τον κρατώ μη σε ξυρίσει στην πλατεία, πρόσεξε!»

Ο παπάς έχει αρχίσει πλέον να ανησυχεί φανερά, πάει να τα μπαλώσει, αλλά τα έκανε σκατά, βλέπεις δεν είναι και τόσο διπλωμάτης σαν τον συνδικαλιστή να ελίσσεται. Πώς του ξέφυγε εκείνο για τη γυναίκα του και τώρα δεν μπορεί να σταματήσει ο αριστερός φαρμακοποιός με τίποτα!

- Δεν λέω, βρε ευλογημένε, τίποτα για αυτόν.
- Στο κήρυγμά σου, που έκανες στο κατηχητικό τις προάλλες, έλεγες στα παιδάκια κάτι υπονοούμενα για τον Λάκη· όλα τα παιδιά με μιας γύρισαν και κοίταξαν τον γιο μου. Είναι τυχαίο αυτό; Τα μπολιάζεις με μίσος για τους συνανθρώπους τους.
- Όχι, βρε παιδί μου, δεν μίλαγα για τον αδελφό σου, γενικά η εκκλησία καταδικάζει την ομοφυλοφιλία, είναι κάτι σαν αρρώστια.
- Γούστο του και καπέλο του, αν ο αδελφός μου θέλει να είναι άρρωστος, όπως τον λες, αλλά για τη δική σου αρρώστια να πλακωθείς για το μεροκάματο με τον άλλο παπά πάνω από το πτώμα του Περικλή, δεν είναι αρρώστια! Βρομιάρηδες παπάδες, ε, βρομιάρηδες.

Αυτό το «βρομιάρηδες» έκανε τον παπά να πεταχτεί πάνω. Πετιούνται σάλια από το στόμα του, τα ράσα ανεμίζουν, «θα σε κάψει ο Θεός, βρε και εσένα και τον αδελφό σου, που θα μου πεις ότι έβγαλα μεροκάματο από τον θάνατο του άτυχου φίλου μου Περικλή. Ντροπή σου! Και συ όταν θα τα τινάζεις, εγώ θα σε χώσω στο χώμα...» δείχνοντας με τον δείκτη του χεριού του τη γη, «... και από τα λεφτά της κηδείας σου θα ταΐσω ανθρώπους· όσους έχω στο συσσίτιο μου. Ανίκανε τσιγκούνारे, που θα πιάσεις εσύ στο στόμα σου την εκκλησία μας, αναρχοκομμούνι!»

Ο φαρμακοποιός έχει σηκωθεί όρθιος και ετοιμάζεται να του ρίξει μπουνιά, οι άλλοι μπαίνουν στη μέση να τους χωρίσουν.

«Ρε παιδιά... ρε παιδιά, τι πράγματα είναι αυτά;» τους λέει η Μαρία, «και συ παππούλη μου, σε παρακαλώ, πρόσεχε τι λες!»

«Ιερή αγανάχτηση με πιάνει όταν ακούω να κατηγορούν την εκκλησία μου και μένα...», βγάζει αφρούς ο παπάς, «... που τρέχω όλη μέρα να τα φέρω βόλτα, και έρχεται αυτός ο σαχλαμάρας... δεν μπορώ να μιλήσω... δεσμεύομαι από την ιερότητα και μυστικότητα της εξομολόγησης... να με φτύνει στα μούτρα».

«Παππούλη, σε παρακαλώ, ζήτα του συγγνώμη του φαρμακοποιού. Το ότι είναι αριστερός, κομμούνι και αναρχικός, όπως τον λες, είναι δική του υπόθεση· δεν έχει να κάνει με την εκκλησία. Και συ, φαρμακοποιέ, δώσε τα χέρια με τον παπά, δεν είναι λόγια αυτά που ανταλλάξατε. Φίλοι είμαστε».

Ο φαρμακοποιός αφρίζει. Έχει γυρίσει την πλάτη του στον παπά, το ίδιο και ο παπάς. Οι άλλοι προσπαθούν να τα συνεφέρουν, δηλαδή τι να συνεφέρουν, έτσι σκατά όπως τα κάνανε! Ο δάσκαλος δεν βγάζει κουβέντα, πρώτη φορά τυχαίνει σε τέτοιο καυγά· δεν ξέρει αν πρέπει να μιλήσει και τι να πει. Ειπώθηκαν και από τις δυο μεριές βαριά λόγια· ταυτόχρονα τυχαίνει να είναι ο νεότερος στην παρέα, οπότε δεν ξέρει πώς να αντιδράσει.

«Εν πάση περιπτώσει...», ακούγεται μετά από πολύ απραξία ο παπάς: «... ο Θεός είναι μεγάλος, συγχωρεί τα πάντα· τα ξέχασα ήδη όλα όσα ακούστηκαν σήμερα. Αλλά άνθρωπος είμαι και εγώ».

«Ρε, μου χέσατε την κουβέντα, το καταλάβατε; με αφήσατε στη μέση την ώρα που σας έλεγα τι κάνουν όταν με καβαλάνε τα κοριτσάκια του spr», πάει να δώσει συνέχεια στη σεξουαλική διαπαιδαγώγηση της παρέας ο συνδικαλιστής και να αποφορτίσει την ατμόσφαιρα.

«Παράτα μας ρε και συ, με τα πηδήματά σου», ακούγεται από κάποιον.

«Καλά, ρε, με ξενερώσατε, εσείς με ρωτήσατε, δεν σας άρχισα εγώ τις ιστορίες».

«Καλά, γράψε τη συνέχεια του έργου σ' ένα χαρτί να βγάλω φωτοτυπίες, να τις μελετήσουμε σπίτι μας», λέει η Μαρία, «άντε, ρε βλαμμένα, όλα σας!»

Γυρνάει δίπλα του ο συνδικαλιστής, βλέπει τον μπατσάκο αμίλητο, τον αγκαλιάζει από την πλάτη, τον ταρακουνάει και αυτός αδυνατούλης και χλεμπονιάρης όπως είναι πηγαίνει πέρα-δώθε. «Έγραψες σήμερα κανένα πιτσιρίκι με μηχανάκι;» τον ρωτάει.

«Εννοείται, τρία κωλόπαιδα, τα βούτηξα στο λιμάνι, δεν φοράγανε κράνος».

«Τα πιτσιρίκια που είναι του χεριού σου τα κυνηγάς, τους ντόπιους που παρκάρουν πάνω στο λιμάνι στραβωμάρα έχεις· δεν τους βλέπεις!» του ξαναλέει.

«Γιατί βλέπει τους φασίστες που έχουν γεμίσει την πόλη με αγκυλωτούς σταυρούς;» πετάγεται ο φαρμακοποιός.

«Ε, αυτοί είναι μαστουρωμένοι και μπρατσαράδες, δεν τους έχει του χεριού του, ενώ τα πιτσιρίκια... τσα, τους κάνεις και κατουριούνται πάνω τους. Α, ρε σερίφη, γαμώ τα αστέρια σου!» συνεχίζει ο συνδικαλιστής.

«Γιατί τ' άλλα τα μαλακισμένα, που σηκώνουν όλες τις γειτονιές της πόλης με τις βγαλμένες εξαμίσεις, μήπως τα πιάνει!» συμπληρώνει ο δάσκαλος.

«Ε, βλέπεις, ένα κωλόπαιδο από αυτά είναι γιος του πολιτευτή μας, μη χέσω!» συμπληρώνει και η Μαρία.

Εκείνη την ώρα ο ασύρματος καλεί με επείγον σήμα τον μπατσάκο να πάει στα διόδια της πόλης, όπου αριστεροί έχουν αποκλείσει τον δρόμο. Βάζει το καπέλο ο σερίφης βλαστημώντας. «Γαμώ το μυαλό που κουβαλάτε ρε βλήματα αριστεράντζες», πετάει στον φαρμακοποιό. Με γρήγορα βήματα τρέχει στο αυτοκίνητο, ανάβει την σειρήνα και εξαφανίζεται.

«Έτσι θα πάρει ο λαός την εξουσία· ξεκινώντας από τα απλά. Σήμερα στα διόδια, αύριο στις λαϊκές αγορές, μετά στους βιομήχανους», φωνάζει ο φαρμακοποιός προς τη μεριά όπου έφυγε ο μπατσάκος.

«Και μετά ξύπνησες», παρατηρεί ο δάσκαλος.

«Μας κλέβουν, ρε βόδι, οι δρόμοι είναι δικοί μας, δεν είναι δικοί τους. Στο τέλος θα μας βάλουν να πληρώνουμε και τον αέρα που αναπνέουμε», απαντάει του δάσκαλου ο φαρμακοποιός· και σαν να μιλάει στον τοπική οργάνωση, «ξυπνήστε, ρε ζώα»!

«Τώρα, ρε επαναστάτη, μόλις θάρθει ο Σύριζα θα τα καταργήσει όλα αυτά τα διόδια. Θα μας δώσει και αύξηση, θα διώξει και τους Γερμανούς, θα καταργήσει και τον ΕΝΦΙΑ, όλα θα τ' αλλάξει με ένα άρθρο», του λέει χαχανίζοντας η Μαρία.

«Και θα φτιάξει πολλά sra», συμπληρώνει ο παπάς, κοιτώντας πονηρά τον συνδικαλιστή.

«Ρε, άντε πηδηχτείτε, μαλάκες αριστεροί», ξαναλέει η Μαρία στοχεύοντας τον φαρμακοποιό.

«Ρε θα τους βαράμε τα νταούλια και αυτοί θα χορεύουν», κλείνει την πολιτική του τοποθέτηση, ο φαρμακοποιός.

«Παπά μου», λέει η Μαρία, «άστους αυτούς, δεν βγάζεις άκρη, πες μου πώς πάει το συσσίτιο».

«Μεγάλα παλούκια, Μαρία μου, υπάρχουν μέρες κατά τις οποίες το ταμείο είναι άδειο και αναγκάζομαι να παίρνω τρόφιμα με πίστωση, νάναι καλά οι άνθρωποι που με διευκολύνουν».

«Η Μητρόπολη δεν μπορεί να δώσει κάτι σε σταθερή βάση;» ρωτά η Μαρία.

«Σιγά μη δώσει η Μητρόπολη, αυτή μόνο να παίρνει ξέρει από τον δίσκο της Κυριακής», λέει ο συνδικαλιστής.

«Καμία Μητρόπολη δεν δίνει για συσσίτια. Υποτίθεται ότι μπορούμε να το συντηρήσουμε μόνοι μας, εμείς το εκκλησίασμα. Αλλά, βρε γομάρια, μήπως πατάτε ποτέ στην Εκκλησία να αφήσετε κάτι στον δίσκο του συσσιτίου; Εγώ μόνο τη Μαρία και τον δικαστικό με τη γυναίκα του βλέπω κάθε Κυριακή», λέει ο παπάς.

«Παπά μου, εγώ κάνω ότι μπορώ, προσπαθώ να στείλω όσα παιδιά μπορώ να πείσω στο κατηχητικό. Δεν μπορώ κάτι περισσότερο, δεν το αντέχω το πολύ λιβάνι», λέει ο δάσκαλος.

«Δεν λέω για σένα ευλογημένε, πράγματι εσύ βοηθάς, ακόμα και με εκείνη τη μελέτη την οποία έκανες για τη Βυζαντινή Εκκλησίτσα, ο Μητροπολίτης μας έδωσε συγχαρητήρια· για τα άλλα κοπρόσκυλα λέω».

«Κώστααα!», πετάγεται ξαφνικά πάνω η Μαρία κουνώντας τα χέρια της σαν σηματορός σε καράβι. Μερικά μέτρα μακριά είναι ο πολιτευτής μας ο οποίος ψάχνει με το μάτι του να εντοπίσει την παρέα. «Εδώ... εδώ είμαστε... έλα».

«Καλώς τονα κι ασ άργησε», του λέει ο δάσκαλος.

«Φεύγουμε σε λίγο», του λέει ο παπάς

«Παιδιά, μόλις πριν μισή ώρα γύρισα από την πρωτεύουσα, είχαμε συνάντηση στο κόμμα», τους δικαιολογείται ο πολιτευτής, «έχασα κάτι σημαντικό σήμερα;»

«Αα, καλά, στο κόμμα ήτανε», αρχίζει να λέει ο συνδικαλιστής και πηγαίνοντας για την κορύφωση «...πιάστε τ' αρχ...», τον κόβει αυστηρά και απότομα ο παπάς, «μη το πεις βρε βρομόστομε».

«Πώς πάει ο αγώνας, κύριε πολιτευτά μας;» ρωτά ο δάσκαλος.

Χαμογελώντας ο πολιτευτής του λέει: «κοίτα να δεις ένα περίεργο πράγμα. Αν όλοι όσοι με συναντάνε στον δρόμο και μου λένε “θα σε ψηφίσω” το κάνουν, τότε θα βγω με 100%. Όλοι μου λένε ότι είμαι σίγουρος βουλευτής, αλλά και στις προηγούμενες έτσι μου λέγανε».

Ο πολιτευτής καλό και πρόσχαρο παιδί σε γενικές γραμμές. Δεν έχει δουλέψει ποτέ του. Μια ζωή αποσπασμένος από τη ΔΕΗ σε κομματικά γραφεία. Η γυναίκα του μένει μόνιμα στην πρωτεύουσα, μια και δεν μπορεί να αφήσει τη δουλειά της. Ζει μαζί με τον 16χρονο γιο του, κοντά μας.

«Για να στο λένε, θα σε ψηφίσουν», του λέει ο δάσκαλος, δίνοντάς του θάρρος.

«Ναι, οπωσδήποτε δάσκαλε... με δουλεύουν, δεν με ψηφίζουν, και να πω ότι τους γίνομαι κολτσίδα! Κανέναν δεν πιέζω, αυτοί μόνοι τους με πιάνουν και με παραμυθιάζουν».

«Εγώ πάλι έχω ένα προαίσθημα, ότι αυτή τη φορά θα μπει στη Βουλή», του λέει ο παπάς.

«Αχ, δεν το πιστεύω, ο παπάς άρχισε στα γλειψίματα τον βουλευτή μας, μπας και πάρει καμιά δωρεά για την εκκλησία», λέει ο φαρμακοποιός και συνεχίζοντας ακόμα πιο σκληρά, «παπά για να μπει από δω ο φίλος μας στη Βουλή, πρέπει να τον ψηφίσεις, αλλά εσύ προτιμάς τους Ναζιστές. Πώς θα βγει ο δύστυχος, αφού κανείς δεν τον ψηφίζει;»

«Έτσι είναι παπά μου, δίκιο έχει ο φαρμακοποιός», επιβεβαιώνει ο συνδικαλιστής, «το χέρι απλωμένο το ‘χεις πάντα, αλλά την κάλπη πάντα τη μπερδεύεις. Και να σε ρωτήσω, ρε παπά μου, και κάτι άλλο που θυμήθηκα τώρα; πού στο διάολο πάνε τόσα λεφτά από κεριά, κηδείες και μνημόσυνα;»

«Όλα τα έσοδα της εκκλησίας πάνε στο συσσίτιο, ρε σκουλήκι του συνδικαλισμού», απαντά ο παπάς.

«Κάτσε, μωρέ παπά μου, ο Νικολός σου στέλνει τα ψάρια· όσα του περισσεύουν, ο χασάπης κάθε μέρα σου στέλνει κρέας, ο Τάκης κάθε μέρα σου φουρνίζει τριάντα κιλά ψωμί, τι έξοδα μου τσαμπουνάς ότι κάνεις στο συσσίτιο; Μη πω για τις μαγειρίσσες· όλες είναι εθελόντριες, τι ακριβώς πληρώνει η εκκλησία;» συνεχίζει την ανάκριση ο φαρμακοποιός.

«Εσύ ειδικά, επειδή είσαι άθεος, ό,τι και αν σου πω αμαρτία θα κάνω, άντε γεια σας βρομόσκυλα, πάω σπίτι, η παπαδιά με περιμένει».

Έχει πάει δύο η ώρα και η παρέα αρχίζει να διαλύεται, όλοι φεύγουν για τα σπίτια τους. Ο φαρμακοποιός πάει να κλείσει ταμείο της μέρας, μια απαραίτητη εργασία αν θέλει να τα πηγαίνει καλά με το καπιταλιστικό κράτος μέσα στο οποίο δραστηριοποιείται. Αριστερή επανάσταση ναι, αλλά και η ταμειακή πρέπει να κλείσει. Είχε αφήσει στο μαγαζί τη βοηθό του.

«Περίμενε φαρμακοποιέ να πάμε μαζί», του λέει η Μαρία, «έρχομαι και εγώ μαζί σου, θέλω να αγοράσω μερικά πράγματα».